

Urunk mennybemenetele - Elsőáldozás – 2013. május 12.

Egy állami gondozottakat nevelő otthonban volt egy fiú, akit Ignácnak hívtak. Nagyon kedves, segítőkész srác volt, mindig lehetett rá számítani. A többiek bármit kértek, szinte azonnal teljesítette. Ha veszekedés tört ki, ő volt az első, aki békítgetni próbálta a társait. Ha bántották, soha nem szólt vissza haragosan vagy durván, inkább tréfával ütötte el. Mindenét megosztotta másokkal. Társai persze sokszor ki is használták a jószívűségét, de ő észre sem vette. Esténként mindig elővette a Bibliáját, s olykor még lámpaoltás után is azt olvasgatta zseblámpafénynél a takaró alatt. Havonta egyszer a közeli templom plébánosa misét is tartott a nevelőotthonban. Ezen mindig ott volt egy pár tucat fiú a nevelőkkel együtt. Az egyik misén, amikor a könyörgések következtek, az egyik kisebb fiú hangosan felkiáltott: „Istenem, add, hogy én is olyan legyek, mint Ignác! Hadd legyek olyan jó és vidám, mint Ignác!” A plébános kissé furcsán nézett a fiúra és ezt mondta: „Nem azt kellene inkább kérned, hogy olyan lehess, mint Jézus?” A fiúcska gondolkodás nélkül rávágt: „Miért? Jézus talán olyan volt, mint Ignác?” A plébános megértette, hogy a kisfiú Ignácban látta meg a legjobb embert, akit valaha is ismert. Jézusról csak hallott, de az igazi szeretetet és jóságot Ignác példáján látta megvalósulni. Ezért így felelt a fiúnak: „Igen, Jézus olyan jó és igaz volt, mint Ignác, sőt még nála sokkal jobb. Ignác is azért olyan jó, mert Jézust szereti és követi, Őhöz akar hasonlítani.

Jézus mennybemenetelének ünnepén az olvasmány és az evangélium is beszámol arról az eseményről, amikor az Úr elbúcsúzik tanítványaitól és elhagyva ezt a földi világot felemelkedik az Atya Országába. Nem örökre akar elköszönni az emberektől, s nem is azért megy el, mert magukra akarja hagyni őket. Jézus előremegy oda, ahol majd a mi otthonunk is lesz, helyet készít számunkra a Mennyben, hogy mi is egy örökkévalóságon át boldogan élhessünk Vele és szereteteinkkel. Az angyalok meg is vigasztalják a szomorúan felfelé bámuló apostolokat: „Jézus, Aki most közületek fölment a Mennybe, úgy jön el ismét, ahogyan a szemetek láttára Mennybe szállt.” Azonban Jézus Földön maradt követőinek nem az a sorsa, hogy tétlenül várják az Ő visszajövetelét. Mindkét szentírási beszámolóban halljuk, hogy Jézus felszólítja a tanítványokat, hogy legyenek tanúk: tanúi az ő életének, szenvedésének, halálának és feltámadásának. Mit jelent tanúnak lenni, tanúskodni? Beszámolni valamiről, amit láttunk és hallottunk. Egy eseményről, aminek résztvevői voltunk. Vannak dolgok, amikről hallgatni kell, amikről nem szabad beszélni, még ha tudomásunkra is jutottak. Ilyenek a titkok. Ezeknek az elárulása legtöbbször bajt, szenvedést okoz. Azonban vannak olyan dolgok, események is, amelyekről nem szabad hallgatni, amiket mindenképpen meg kell osztani másokkal, mert számukra is fontos, jelentős örömhír. Jézus élete és megváltó kereszthalála, feltámadása ilyen. A küldetés, hogy tanúságot tegyenek róla, nemcsak az apostoloknak és az első keresztényeknek szólt, akik látták, hallották Jézust és találkoztak vele feltámadása után. Minden keresztény felszólítást kap, hogy tanúskodjon Jézusról. Akik elsőáldozók lesznek, akik magukhoz veszik Jézus testét és véré, azokat különösen is erre buzdítja ez a nagy ajándék. Itt nemcsak ti kaptok valami nagyon jelentős értéket, a Jézussal való bensőséges találkozást, hanem ezentúl nektek is adnotok kell: méghozzá magát Jézust kell adnotok a környezeteteknek. Kérdezhetnétek: „Mi hogyan tanúskodjunk Jézusról, hiszen nem láttuk, nem hallottuk őt? Nem voltunk ott egyetlen csodájánál sem, de a keresztye alatt sem.” Mégis tudtok róla tanúságot tenni, hiszen megismertétek a tetteit az evangéliumból a felkészülésetek során. Megtanultátok, miben és hogyan kell úgy élnetek, ahogyan azt Jézus tette és ma is tenné. Most pedig, amikor magatokhoz veszitek Jézus testét a Szentostyában, még el is tölt benneteket az Ő ereje. Az

életetek egyesül az Ő életével, Ő maga tud és akar cselekedni általatok, ha ti ezt engeditek, akarjátok. Tudtok olyan jószágosak lenni mindenkire, amilyen Ő volt. Meg tudtok bocsátani másoknak, ahogyan Ő tette. Áldozatokat tudtok hozni az emberekért, ahogyan Jézus. Türelmesek, békések tudtok lenni akkor is, ha mások esetleg nem olyan jók veletek, mint ti elvárnátok. Ha rendszeresen gyóntok és áldoztok ezután, akkor Jézus egyre jobban beépül a ti életetekbe, egyre nagyobb hasonlóság alakulhat ki közte és közöttetek, így a szavaitok és tetteitek által az emberek megláthatják, milyen volt Jézus, ahogyan a nevelőotthon lakói is megismerték Ignác tettein keresztül a Megváltót.